

Mục lục

Những vần thơ đẹp	3
Những bài thơ hay	16
Thơ tặng ngày 14 tháng 2.....	16
Tôi chỉ có mình tôi... ..	18
Khúc mùa thu.....	20
Viết cho chồng.....	22
Viết cho ngày mai.....	25
Gửi cha.....	26
Cơn giông chiều	28
Cơn mưa	29
Cảm xúc Sài Gòn	30
Một chiều đi qua phố cũ.....	32
Có một tuổi thơ tôi.....	34
Em chỉ nhận.....	37
Chiều vô tư	38
Người mới đến.....	40
Thêm một ngày.....	42
Bài thơ viết bên cửa sổ ngôi nhà không phải của mình	44
Người đàn bà hát.....	46
Một cuộc đời	48
Đỉnh núi.....	50
Biển khát	51
Phục sinh	52
Trước Tết	53

Với bình yên	55
Tắc lòng	57
Những bàn tay	59
Nụ cười gãy.....	60
Biên khúc mùa đông	61
Lời đồn đại.....	62
Khúc chiều xuân.....	64
Tiếng gọi mùa	65
Ám ảnh.....	66
Vòng tròn	68
Chiếc đòn gánh	69
Ký ức	70
Lãng du.....	72
Đêm vùng sâu	73
Vòm trời xa	74
Không nói!	75
Cho một người.....	76
Tình xuân.....	80
Mệnh.....	81
Em đã đi về phía cuối trời chiều	82
Con đi lấy chồng	84
Tương tư.....	85
Anh đã rơi.....	86
Tuổi thơ.....	87
Mưa - ngày khôn lớn	89
Đếm tuổi	90
Mẹ.....	91
Còng gió và em.....	92
Một chút tháng ba	93
Thuyền giấy	94
Đột ngột mưa	95
Diêm.....	96
Điều anh không biết.....	98
Mong manh	99

Những vần thơ đẹp

Gió bắc cựa mình làm rơi quả khế
Mèo con ru cái liếp thăm thì
Đêm nũng nịu dụi đầu sau vai mẹ
Mùa đông còn bé tí ti

Ấm - BÙI THỊ TUYẾT MAI

Các cụ ông say thuốc
Các cụ bà say trầu
Còn con trai con gái
Chỉ nhìn mà say nhau

Đám cưới ngày mùa - PHAN THỊ THANH NHÀN

Ngày bóc tờ lịch
dán vào đời tôi
ngày bóc đời tôi
ném vào đen đỏ

còn chi bóc nữa?
hãy bóc hồn tôi

tôi thành tờ lịch
bóc sang Luân Hồi

Thời gian - NGUYỄN TRỌNG TẠO

Bến My Lăng nằm không, thuyền đợi khách,
Rượu hết rồi, ông lái chằng buông câu.
Trăng thì đầy rơi vàng trên mặt sách,
Ông lái buồn để gió lén mơn râu.

Bến My Lăng - YẾN LAN

Năm tháng thì nhanh mà đường thì xa
Ba mệt nhọc khi mùa thu trút lá
Con chưa biết buồn trước những điều lạ
Bà còng lưng quên mất hạ vừa đi

Chủ nhật của Ba - BÌNH NGUYỄN TRANG

Mấy chục năm tôi về
Nắng vợ từng ôm rạ
Ai xén ngang trời quê...
Luống cày phơi sắc ải
Em chờ tôi hết thì.

Mộ chiều - VŨ XUÂN HOÁT

Đất nước tôi thon thả giọt đàn bầu
Nghe nặng nỗi đau của mẹ
Ba lần tiễn con đi
Hai lần khóc thầm lặng lẽ
Các anh không về lòng mẹ lặng im

Đất nước - TẠ HỮU YÊN

Đất âm thầm ru bằng ngôn ngữ cỏ
Mà xanh vào sỏi đá tới đời rêu

Tôi cắm vào đất
Đất dạy cho tôi biết cách mọc mầm...

Đất - ĐOÀN MẠNH PHƯƠNG

Mẹ đào hầm từ lúc tóc còn xanh
Nay mẹ đã phơ phơ đầu bạc
Mẹ đào hầm dưới tâm đại bác
Bao năm rồi tiếng cuộc vọng năm canh

Nơi hầm tôi là nơi sáng nhất
Nơi con nhìn ra sức mạnh Việt Nam

Mẹ đào hầm - BÙI MINH QUỐC

Giấc ngủ trôi về như dải sông đen
Có rong dại và ngút ngàn lau trắng
Một thành phố xa xôi có nhịp cầu đá xám
Con sẽ gầy trên gió hót ngu ngơ

Thơ ru em ngủ - LƯU QUANG VŨ

Chẳng heo hút một sân ga
Đìu hiu bên nước chẳng ra quê chồng
Con đường xa ngái chiều đông
Ngàn dâu ngút ngát xóm đồng mờ tre

Quê chồng - NGUYỄN THỊ MAI

Que diêm sống
Khi đang chết
Nằm trong hộp tối bao nhiêu ngày
chỉ để một phút giây
toả sáng
Ánh sáng đọng ở đâu
không ở gỗ
không ở chất diêm sinh

mà ở phút rùng mình
va chạm

Diêm - VŨ QUẦN PHƯƠNG

Xin đừng mở vội ngày ơi
dám đâu nhìn thẳng mặt trời mai sau
Trót đem vàng trộn vào thau
cậy màn đêm gói nỗi đau chôn mình

Sám hồi - LÊ QUỐC HÂN

Mười ngôi mộ ven đường
Sống bình dị, chết khiêm nhường
Những kỉ niệm xin dành cho sách sử
Các chị nằm thương cha nhớ mẹ
Cha lưng còng tóc mẹ trắng như mây...
Nghe trĩu nặng những gì chưa trả được
Tôi ngẩng đầu nhận nợ tháng năm xa

Ngã ba Đồng Lộc 94 - VŨ QUẦN PHƯƠNG

Mọi lời giải thích
nào có cần đâu
khi người ta không còn yêu nhau
có lẽ tốt nhất là nên im lặng

Vườn hoa đỏ trút màu thành hoa trắng
nhưng không là hoa trắng thuở ban đầu
khi người ta không còn yêu nhau
đêm nào trăng cũng lặn

Thế giới đông người ư
nhưng thiếu vắng
khi người ta không còn nữa yêu nhau

giá như quên được nỗi đau
có lẽ đó là điều tốt hơn điều tốt nhất...

Khi người ta không còn yêu nhau - PHI TUYẾT BA

Những niềm tin thêm một chuyến tàu xuôi
Con tàu ấy đi hết đường - lại ngược
Tôi - suốt đời giữa những điều thua, được
Không thể giống con tàu!

Đoản thi - NGUYỄN VINH TIẾN

Hỡi em khua guốc ưu phiền
Chìm trong mặt đá nét hiền dáng quê
Trăng đêm qua chẳng nhớ về
Áo mỏng manh cởi chiều mê mãi sâu

Hàng mi em rớt ánh sao
Em đi chân đất khuất vào cõi anh

Đi bên em - HOÀNG CẨM

Cuối ngày, tôi sót lại em
Cuối em, sót lại trong đêm ánh đèn
Giấc mơ mở lối cái nhìn
Ta khép mắt, thấu thị miền không ta...
Đêm lẳng lặng rớt sao xa
Vạn ngàn tia sáng thẳng hoa giữa trời

Đêm - THẠCH QUỲ

Rót nghiêng năm tháng vào ly
Mắt nheo bóng xế tay che nỗi buồn
Rót đầy băng giá cô đơn
Rót thao thức nhớ rót hờn giận quên

Đêm cuối năm uống rượu một mình - THANH NAM

Em vẫn chờ có một ngày hoàng tử hiện ra
Như công chúa ngủ quên trong khu vườn cổ tích
Nếu có được trên đời một tình yêu đích thực
Cho em

Nhắm mắt vào bà tiên sẽ hiện lên
Điều ước nào cho em lời yêu chưa kịp cháy
Nắng đã tàn rồi mà gió thì vẫn vậy
Mây chân trời cứ lấp lửng chờ trăng

Em vẫn tin có một cõi vĩnh hằng
Người ta khóc vì yêu và nhớ
Hạnh phúc nào đi qua thời gian chẳng rõ
Tuổi mười tám qua rồi mơ ước vẫn còn xanh

Em vẫn chờ dù ngày tháng qua nhanh
Những giấc mơ tuổi thơ cánh bướm vàng chấp chới
Em vẫn chờ cho một ngày sẽ tới
Trình nguyên...

Cổ tích cho mười tám –

Tháng Tư hè mới thực là hè
Ve quen giọng tiếng lập loè trong lá
Sầu qua chua đã ngọt dần vào quả
Thiếu nữ ngập ngừng áo mỏng gió bay bay.

Tháng tư - TRẦN NHƯÔNG

Mặt trời đỏ nắng ra phơi
Cỏ cây bỏ xú rong chơi mái nhà
Thì thâm dế gọi tường hoa
Nghe như hồn phố về qua chốn này
Ngập ngừng tà áo trắng bay
Tan trường - bên mẹ đáng gầy sớm trưa
Trên đường tiếng guốc lừa thưa

Gánh hàng rong mẹ cũng vừa chợt rao
Phố nhìn mẹ thấy nao nao ...
Mấy trăm năm vẫn còn cào áo cơm
Vai sờn áo giữ còn thơm
Mẹ đi giữa phố cao hơn mỗi ngày
Gió xô quảy gánh mẹ lay
Đong đưa đời mẹ - phố quay quắt buồn.

Phố xưa với mẹ - LA TRUNG - Hội An, Quảng Nam

Giữa muôn rúc rích tiếng chồi
Lặng im len dạ nói lời đắm say
Chung em chút rét đêm này
Xin hôn dài rộng những ngày cách xa

Đêm giao thừa - TRƯỜNG NAM HƯƠNG

Se se chút lạnh vờn quanh bước
Đủ để vu vơ suốt dọc đường
Chao ôi, nếu lạnh không về kịp
Chắc cánh mai vàng bớt dễ thương.

Chút lạnh đầu xuân - ĐINH THỊ THU VÂN

Các loại quả có nhiều cách chín:
chín đỏ, chín vàng, chín đen, chín trắng
Con người cũng có nhiều đường thành đạt:
chói lọi, cao sang, kín đáo, khiêm nhường...

Chín - PHẠM HỒ

Tôi nghe tiếng ngựa buồn chân hí
Phố xá lưa thưa khép cửa dân
Người ta để trống chiều đông đẹp
Chỉ vì mơ đón sáng mai xuân

Buổi chiều đẹp nhất trong năm -

ĐOÀN VỊ THƯỢNG

Nghe thương một giọng ai hò
Tưởng như lời của đôi bờ nhớ nhau

- VƯƠNG TRỌNG

Những cặp tình nhân ở khắp thế gian
Dễ thành thi nhân
hay thành trẻ nhỏ
Một chiếc mùi xoa
đủ làm buồn căng gió
Đưa tới cõi vô cùng

Một lời hẹn ước - TRẦN LÊ VĂN

Nhấn nại như thể đó là việc phải làm suốt đời
Vội vã như thể đó là lần sau chót...
Dưới chân chị
Cuộn len như quả cầu xanh
Đang lăn những vòng chậm rãi

Người đàn bà ngồi đan - Ý NHI

Cuộc chơi của những người đang yêu
Tổng số chẵn
Mà chia hai vẫn lẻ
Cuộc chơi của những người đang yêu
Có thần chết
Cư mang trong khoảnh khắc
Cuộc chơi của những người đang yêu
Quá lướt mãi
Em chưa dám nhảy vào thử sức

Cuộc chơi của những người đang yêu -

TRẦN MAI ANH

Cứ thêm một lời hứa
Lại một lần khả nghi
Nhận thêm một thiệp cưới
Thấy mình lẻ loi hơn
Thêm một đêm trăng tròn
Lại thấy mình đang khuyết...

Thêm một - TRẦN HOÀ BÌNH

Tháng giêng với luống cải vàng
Hoa dằm cánh mỏng chưa tàn phai hương
Chiều quê nghiêng bóng sau nường
Ta theo sắc cỏ một phương nhớ mình

Tháng giêng - ĐOÀN THUẬN

Vàng trắng rất thật kia cũng mới chỉ vàng trắng
Cá quẫy sóng cho tan rồi lắng lại
Để hiện giữa rong rêu chói lói
Một mặt trăng cho cá suốt đời tìm

Thơ đề tranh cá - HOÀNG HỮU

Hạnh phúc cháy như ngọn đèn hạt đỗ
Anh khum tay che gió tự trăm chiều

Giá có thể... - CAO XUÂN SƠN

Chăn trâu đốt lửa trên đồng
Rạ rơm thì ít, gió đông thì nhiều
Mải mê đuổi một con diều
Củ khoai nướng để cả chiều thành tro

Chăn trâu đốt lửa - ĐỒNG ĐỨC BÓN

Giá được một chén say mà ngủ suốt triệu năm
Khi tỉnh dậy, anh đã chia tay với người con gái ấy
Giá được anh hẹn hò dù phải chờ lâu đến mấy

Em sẽ chờ như thế một tình yêu...
Như lúa đợi sấm tháng ba
Như hạt cải đơm hoa, đợi ngày chia cánh bướm
Như cô Tấm thương chồng từ kiếp trước
Lộn lại kiếp này từ quả thị nhận ra nhau

Huyền thoại - ĐOÀN THỊ LAM LUYẾN

Cái rét đầu mùa anh rét xa em
Đêm dài lạnh, chăn chia làm hai nửa
Một đắp cho em ở vùng sóng bể
Một đắp cho mình ở phía không em

Rét đầu mùa nhớ người đi phía bể -

CHẾ LAN VIÊN

Bây giờ em đã qua phà
Bên kia bờ hắt quê nhà đang mong?
Chỉ còn tôi với dòng sông
Sương buông bạc giá chiều đông bên phà...

Chiều bên sông - NGUYỄN ĐÌNH ANH

Con sông nhớ bến tần ngần
Nước trôi, sóng cứ lặn tẩn náu bờ

Trảy hội chùa Dâu - TRẦN ĐĂNG THAO

Cổ tích làng tôi tắm ở cầu ao
Tôi vục xuống lòng bàn tay như hứng được
Một làn hương bồ kết bay hờ
Cổ tích làng tôi đựng trong chiếc mủng
Mẹ bưng tháng năm lịch ngỗ
Bưng những hạt thóc lép đi qua cơn gió
Bưng những nỗi đời đi rữ ở bờ sông...

Cổ tích làng - TRẦN QUANG QUÝ

Người bác sĩ sau lúc chẩn đoán
Bảo tôi vừa mắc bệnh thiếu trung thực
Để chữa căn bệnh này
Cần phải có ánh mắt vô tư của thời trẻ tuổi
Tôi thường đến chờ bên dòng thời gian xa tắp
Tìm cách ngược đường trở về những năm hai mươi tuổi
Cuối cùng, tôi đành phải đến gõ cửa nhà em
Xin vay vài năm tuổi trẻ

Chẩn bệnh - YẾN LAN

Biển xanh
và
Mắt em xanh
Biển xa ngái
còn
Mắt em gần quá
Anh rất sợ một mình nơi biển cả
Nhưng
lại ước
Một mình trong mắt em!

Biển xanh - VŨ NHO

Có em trong lòng
Anh thách đố ngàn cơn gió lạnh
Hôm nay trái tim anh bỏ ngỏ
Nghe những lời đơn côi

Sao em giận anh vào mùa đông -

HÀ MINH ĐỨC

Chạng vạng níu ngày xin chút nắng
Thấp buồn đưa áo lụa qua sông

Lập đông - NGUYỄN VÂN THIÊN

Lời giảng vơi dần cùng bụi phấn
Cô ơi đường về có lạnh không?
Em mang bài học xuôi lối nhỏ
Chút nắng theo về giữa mùa đông

Chút nắng mùa đông - LÊ THIẾU NHƠN

Vin vào chữ vỡ lòng con bướm vẽ
Chữ cũng râu ria đội mũ như người
Sao để chữ ngã nhòa trên thước kẻ
Có tay thầy nâng cả tuổi thơ tôi..
Tôi tập chạy suốt đời trên giấy bút
Học trò thơ về tết chữ sân trường
Tay thầy hoá tán bàng che tôi bước
Mùa xuân này đi tế chữ văn chương.

Tết chữ - TRẦN MẠNH HẢO

Đã cổ thụ mất rồi thơ ấu ọ
Mây già nua, gió cũng thổi phều phào
Cùng tuổi vậy sao bàng hiu quạnh thế
Có một quả xanh cũng rụng tận nơi nào

Dưới tán bàng xưa - HOÀNG ĐÌNH QUANG

Lọ hoa nơi căn phòng vắng em
những trái táo. Và nỗi buồn rất thật
Dằng dặc khuya hắt bóng đèn
Chậm rãi hoá thành tĩnh vật.

Nhớ - NGUYỄN VŨ BÀNG

Có một lối đi nho nhỏ qua làng
Như lối hẹn yêu lần thứ nhất...
Nắng lụa bên đường lả lơi
Cây quả gánh gồng chải chuốt

Lấp ló sau cành ta bắt được
Hai mùa đang cười nhau.

Hai mùa - VĂN ĐẮC

Sao ba không về với mẹ ba ơi
Gần gũi thế mà xa xôi đến vậy
Giàn mướp đắng lỡ thời không kết trái
Cau đúng mùa mấy vụ chẳng ra hoa

Tiếng kêu thầm - NGUYỄN TAM PHÙ SA

Chữ đây bên nớ, bên tê
Sương thu xuống, gió thu về bỗng bênh
Đàn ai chừng đứt dây tình
Nổi lên một tiếng buồn tênh rồi chìm.

Lửa đỏ - NGUYỄN BÌNH

Thu đến - thu đi lặng lẽ
Cây nào biết được đầy vơi
Chỉ lá từng mơn mòn dâu bể
Biết vàng khi một giọt thu rơi

Biết - XUÂN MAI

Những bài thơ hay

THƠ TẶNG NGÀY 14 THÁNG 2

Nguyễn Thái Dương

Con số ấy cứ như là điểm hẹn
Xui ta đi rồi lại khiến ta về
Từ phố dốc sương trùng và khói điệp
Đến bóng trâm thị trấn sóng nhiều khê

Ta đã thở vào nhau đêm dốc biếc
Có sương che khói chắn ở quanh mình
Ta đã lẫn vào nhau khuya sóng vô
Chút mây mờ quyến một tí trắng xanh

Cũng từ ấy bao lần anh nín thở
Trước ai kia mãi mãi thuở trăng tròn
Mắt đã dạn nay đừng thờ thần nữa
Lòng vẫn hoài lấp lánh ánh suy tôn

Chính là em chứ còn ai khác được
Làm bao nhiêu giọt nên biết loang thắm

Rét một chút, ấm cũng chừng một chút
Vui với buồn lẫn lộn mấy mươi năm

... Thì dầu vậy vẫn là duyên là nợ
Duyên chưa phai và nợ hằn không tàn
Đâu cứ gì phải nên chồng nên vợ
Vẫn lặng thầm ràng buộc để ... đa mang

TÔI CHỈ CÓ MÌNH TÔI...

Võ Trung Hiếu

Tôi chỉ có mình tôi
Ở cũng vậy mà đi cũng vậy
Bỗng một ngày nào đấy
Tôi mặc kệ đời, đời cũng chẳng cần tôi

Tôi một mình, chỉ mỗi một mình thôi
Đến cũng được mà đi cũng được
Sống trên đời ai biết trước
Bởi có khi thua được cũng bằng nhau

Tôi một mình, có nhiều ít gì đâu
Một hạt cát giữa vô cùng vũ trụ
Vậy thôi là cũng đủ
Cười khóc, buồn vui cho một kiếp người

Tôi một mình mê mãi rong chơi
Giữa cuộc sống ngọt ngào và cay đắng
Giọt nước mắt nào mằn mặn
Chợt hóa hạt sương trên một nụ hồng

Tôi một mình ngơ ngẩn số không

Chỉ muốn một mai cựa mình tỉnh giấc
Làm một điều gì nhỏ nhất
Số không vu vơ thành có nghĩa cho đời

Tôi một mình và chỉ một mình tôi
Đời rộng lắm mà vòng tay hẹp quá
Muốn được là tất cả
Ôm cả trăng sao, ngày tháng vào lòng

Tôi một mình ngỡ ngác có và không
Cái có chẳng cần, cái cần chẳng có
Nên suốt đời lọ mọ
Tự hỏi chính mình những chuyện vu vơ

Tôi một mình nên cặm cụi làm thơ
Trút vào đó những nỗi buồn vụn vặt
Sẽ có một ngày người ta cúi nhặt
Câu thơ vô tình góc phố bỏ quên .

KHÚC MÙA THU

Hồng Thanh Quang

Vẫn biết ta giờ không trẻ nữa,
Sao thương ai ở mãi cung Hằng?
Lời nguyện cũ trên đầu như nguyệt quế
Đâu chịu nhòa khi tới giữa mùa trăng.

Tôi đã yêu như chết là hạnh phúc,
Tôi đã quên mình chỉ để nghĩ về em.
Người - đàn - bà - giầu - đậm - vào - trong - tóc,
Còn điều chi em mãi miết đi tìm?

Tôi đã đến cùng em và tôi biết
Em cũng là như mọi người thôi.
Nhưng chưa hết cuộc yêu, tôi đã hiểu
Em ám ảnh tôi trọn một kiếp người.

Ngay cả nếu âm thầm em hóa đá,
Bầu lặng yên cũng đã vỡ rồi.
Mệnh mông quá, khoảng trống này ai lấp
Khi âm thanh cũng bắt lực như lời.

Sẽ chỉ còn quầng Thu thuở ấy

Mãi cô đơn vắng vặc giữa trời.
Người - đàn - bà - giấu - đêm - vào - trong - tóc,
Em tìm gì khi thất vọng về tôi?

VIẾT CHO CHỒNG

Nguyễn Thị Việt Nga

Thế là em thành thiếu phụ
Nét vô tư đã vơi dần
Âu lo hằn trên khoé mắt
Tiếng cười cũng bớt trong hơn

Búp bê ngày xưa nhí nhảnh
Bây giờ ngồi hát ru con
Lo từng đêm chồng về muộn
Lo trời bất chợt bão giông

Viễn vông trả về mây gió
Bao nhiêu nông nỗi qua rồi
Xoè tay biết mình bớt dại
Trước bao đen - trắng cuộc đời

Anh đùa: nàng tiên thuở trước
Bây giờ đã hoá bà... tiên
Mong con tháng ngày thêm lớn
Lại buồn mỗi lúc soi gương

Em quên những chiều thứ bảy
Anh quên những đoá hoa hồng

Mỗi ngày bên nhau sớm tối
Ta toàn nói chuyện tiền nong

Bỗng dưng em thèm được khóc
Bỗng dưng muốn được đổi hờn
Bỗng dưng cứ thèm được hỏi
"Bản nhạc này em thích không?".

BỜ SÔNG TIẾNG ĐẾ

Lê Thành Nghị

Những chú đế bước ra từ sách bác Tô Hoài
Về tận các thôn làng
Đi cùng các hẻm núi
Dạy con người làm người
Không chỉ dạy trẻ con mà cả người lớn tuổi
Vẫn nhớ những chiều buồn, những chú đế mèn xưa!

Những chú đế ôm đàn hát đến khuya
Gặm cỏ và uống sương đêm say khướt
Vui thì hát mà buồn cũng hát
Khi bờ sông hoa tím đã vào thu.

Đôi khi cứ nghĩ là không cần giọng đế
Thì đây! Cỏ vẫn lên thôi, sao vẫn sáng thôi!
Những day dứt tiếng đế âm i suốt một thời tuổi trẻ
Mà cỏ xanh, sao sáng là gì... thì nhớ nhớ quên quên.

Chiều xúi quẩy sà xuống đám chơi trò chọi đế
Ôi thương quá những chú mèn nâu chuẩn bị thượng đài
Thôi hãy xa đám người đang hò reo âm ỉ
Kịp về với cỏ tím bờ sông buổi hào nhạc đêm nay!

VIẾT CHO NGÀY MAI

Lê Thiếu Nhơn

Không gặp nhau thì nhớ
Gặp nhau lại nhớ hơn
Mất em chiều đổ rượu
Tôi say nhoà một đêm

Cầm tay nhau chốc lát
Để được dài giấc mơ
Thương mười hai bến nước
Tôi xin một khúc bờ

Ngày mai còn trong lá
Mở ra xanh một thời
Ngày mai cần yếu đuối
Em cứ ngã vào tôi

GỬI CHA

Nguyễn Bảo Chân

Soi vào bàn tay cha
con thấy những con đường
bị cắt chia thành tương lai
thành quá khứ nhọc nhằn
con thấy bầu trời ấu thơ
con trôi theo những vầng trăng những
vì sao chở bao giấc mơ
Cha ơi
thời gian vèo trôi
con đã vỡ khỏi giấc mơ để trở thành
một cuộc đời

Con cầm mảnh vỡ của cha bằng bàn tay
yếu đuối này
Con mài sắc nó làm nó cùn mòn rồi lại
mài sắc thêm lần nữa
để sống để yêu tin để tự chở che mình
Nếu có lúc nào con trót đánh rơi
mảnh vỡ ấy tan tành
thì con biết cha sẽ nhặt lên từng vụn
từng vụn nhỏ

dầu nó cứa vào tay cha dầu nó
khiến cha đau.

1969

CƠN GIÔNG CHIỀU

Phạm Thị Bảo Hoa

Nếu cứ ngồi thế này mãi trước hoàng hôn
Em sẽ không thể đứng lên bước tiếp con đường
Mùa đông hay mùa hạ
Ngày tháng đều như nhau cả
Đèn đã lại sáng trong căn phòng
Em đã qua thêm một ngày không nổi nhớ mong

Vẫn tự dặn lòng đừng sầu khổ
Ngày mai, đâu có cuộc rời xa...
Hành lý bao năm xếp lại
Câu hát nghẹn lời
Ai bảo em rằng sẽ có mưa rơi
Em lục tìm chi trong muôn thừa?
Con tàu thời gian
ai tiễn đưa ai
Đừng chìm vào những giây phút mềm yếu
Anh!
Chiều qua đã có một cơn giông

CƠN MƯA

Bình Nguyên

Em về đổ ngược cơn mưa
Hạt to hạt bé có chứa một ai

Mưa rơi buộc đất với trời
Mưa không buộc nổi hai người với nhau

Buộc tôi vào những đâu đâu
Buộc em theo mạn chiều nào, có mưa?

Thế gian nước mắt chả thừa
Sao mưa trút nợ... cho bờ cách đôi...

Em ơi, tí nữa tạnh rồi
Em xa, có biết khoảng trời sau mưa.

CẢM XÚC SÀI GÒN

Phùng Văn Khai

Tưởng nhớ nhà văn Nguyễn Thi

Cha tôi không tới được Sài Gòn
Người ngã xuống vùng ven một đêm mưa mắt dỗi nhìn
thành phố
Trời Sài Gòn bất thường giông gió
Chiếc lá xanh vô tình rụng xuống lòng tay...

Tôi đi
Đêm mưa
Đều đặn những nốt giầy
Rồi sẽ tạnh thôi trời Sài Gòn là thế
Câu hát mẹ ru cuộc đời dâu bể
Ánh chớp thanh bình trong mắt cha tôi...

Tôi bước đi
Trời đã khuya rồi
Sao mỗi một cuối trời lưa thưa nhấp nháy
Sài Gòn sau mưa sạch sẽ và trống trải
Những dòng sông rác rến lập lòe trôi...

Những dòng sông về đâu phía chân trời
Nơi cuối nguồn cuộn chảy mình như lửa
Cửa bể đầu ghềnh thương hạt phù sa
Sóng bạc đầu đùn lên toàn cát trắng
Những vì sao cuối cùng im lặng
Đêm Sài Gòn sót một khúc dân ca...

Tôi vẫn đi
Phố xá lùi xa
Dòng sông lùi xa
Bưng biền nào cha tôi ngã xuống
Những vạt rừng, hồ ao, kinh mương, đồng ruộng
Làng mạc nào in dấu vết cha tôi
Hơn ba mươi năm tôi tìm vạt đất ủ ấm cho người
Như đất dưới chân tôi đang ấm
Đêm vùng ven Sài Gòn sâu và xa lắm
Một vì sao lặng lẽ sáng dần lên...

MỘT CHIỀU ĐI QUA PHỐ CŨ

Nguyễn Anh Tuấn

Một chiều đi qua phố cũ
Sầu đông vàng võ mái râu
Tiếng chim buồn như gió thổi
Hương xưa chợt vương ngang chiều.

Một chiều đi qua phố cũ
Lá me xao động như lòng
Rưng rưng màu hoa tím nhớ
Thương ta mỗi mắt chờ mong.

Một chiều đi qua phố cũ
Nắng gây gợi nhớ người xưa
Mắt cười hôm nào rạng rỡ
Tóc huyền động nắng đung đưa.

Một chiều đi qua phố cũ
Vó câu gõ nhịp ven hồ
Như sóng tim ta vẫn vỗ
Khởi tình ngày xưa vu vơ.

Một chiều đi qua phố cũ
Lối về phong kín bụi mưa

Áo trắng em không về nữa
Thương màu hoa nhạt giậu thưa.

CÓ MỘT TUỔI THƠ TÔI

Hoàng Quý

Có một tuổi thơ tôi trong gần gũi xa
Chợ người thì đông, chợ mẹ thì ế
Tôi tha thủi trong khung cửa ngõ
Trông lên huých hoác mây trời

Có một tuổi thơ tôi ở tíu quê người
Đụn cối thì to, người tôi thì bé
Tôi lết gánh cối xanh ra chợ
Lạnh tay thu về nhúm xu kèng

Năm cha buông xuôi tôi ngồi ở sau vườn
Trong nhà sực mùi nhang, tiếng gọi hồn của mẹ
Tôi không vui và tôi không buồn,
Tôi ôm gối trông chừng nước mắt!

Anh chị đi kháng chiến thật lâu
Tôi ra ngóng bãi đồng ngút khói
Ngày tiễn đưa cha, anh, chị không về
Đồng bãi lặt tơi bởi sương muối...

Rồi một ngày kia đồng bãi reo rung
Tôi đếm từng anh, tôi đếm từng chị

Mâm sum họp thừa chiếc bát và đôi đũa
Anh mãi không về để chịu tang cha
Tóc mẹ bạc nước mắt Người thất lạc
Nước mắt tôi thì cứ trông chừng!

Một ngày ba lô con cóc lên đường
Từ tạ tuổi thơ, từ tạ mẹ
Tôi mang trong hành trang ngăn ngắt ra đi
Những đọn cỏ quê người và góc vườn xưa cũ
Tôi ra mộ cha lạy Người ba lạy
Tôi về nhà tôi quỳ lạy mẹ
Chỉ mộ anh tôi là không thấy
Nó tan vào chiến tranh!

BÀI THƠ TÌNH TRÊN BAO THUỐC LÁ

Nguyễn Thuý Bắc

Anh lặng lẽ tặng em
Bài thơ tình trên bao thuốc lá
Những lời thơ vội vã
Viết chân thành trong buổi chia tay

Mai em xa chắc nhớ lắm nơi này
Chiều giăng đường sân vàng hoa điệp
Đừng vội trách nhau như lời thơ anh viết
"... Rồi quên như tháng sáu mưa mau!".

Mai này xa nhau
Còn lại bài thơ viết trên bao thuốc lá
Dấu đường đời trăm ngã
Ta sẽ gặp nhau hoài trên từng chữ của bài thơ

Mùa thi đi qua không đợi không chờ
Chiều chia tay vàng hoa điệp nhớ
Lời tỏ tình không làm nhau bỏ ngỡ
Bỏ ngỡ vì bài thơ trên bao thuốc lá trao nhau

Bài thơ ơi sao không nhận được từ những ngày đầu
Vì ngày mai cánh cổng trường đã khép...

EM CHỈ NHẬN...

Nguyễn Thanh Mừng

Tôi tặng em một quê hương
nai và đồi
trái chín giữa chiều sương
em khép nép
chỉ nhận vài bông cỏ

Tôi tặng em cả bầu trời
với nắng hồng
với gió biếc
mây trôi
em bình thản
nhận dăm ba tiếng sét

Tôi tặng em những bài thơ
như mật ong vàng
sóng sánh
thơm tho
em kiên nhẫn
đợi một ly rượu chát

Em chỉ nhận những gì tôi có được
vẫn biết chẳng lớn lao
vẫn biết chẳng ngọt lành.

CHIỀU VÔ TƯ

Hoàng Vũ Thuật

Chiều vô tư nào ai để ý
Lặng thâm như một cánh nhung hồng
Anh líu ríu những lời vô nghĩa
Mùa đông, mùa đông, mùa đông...

Quá lơ đãng để mùa thu quay gót
Quá đại dột để mấy lần áo ướt
Chút nắng hiem hoi đậu cuối hiên nhà
Cánh chim vàng của mùa đông xưa!

Hãy trở lại hỡi cánh đồng xa ngái!
Chiều vô tư ai để ý làm chi
Em tiễn biệt mùa đông ra cửa
Mưa bên này mà bên ấy nắng se.

NGƯỜI MỚI ĐẾN

Phùng Tiêt

Người mở toang cánh cửa lòng tôi
Ánh sáng ban mai
Ngập tràn những góc khuất
Mừng đón người mới đến vào chơi.

Nào có gì bí ẩn
Chúng tôi cùng nhau chơi trò con chữ
Người đi tìm những nguyên âm
Tôi tìm những phụ âm
Buổi sáng đầy nắng ấm và sáng sửa
Buổi sáng đầy tiếng chim sẻ nâu trên nóc
nhà phía trước và tiếng xe cộ qua

đường
Một buổi sáng trọn vẹn
Trò chơi rồi cũng hoàn thành
Chúng tôi ghép được một từ rất lạ: Tình Yêu
Nhưng thật ra
Vì vội vàng
Nên con chữ vẫn nằm trên mặt bàn nín lặng...

Ánh sáng ngập tràn những góc khuất
Và bây giờ hình như có gió
Gió ươm màu nắng quái
Buồn buồn tiễn người mới đến ra đi!

THÊM MỘT NGÀY

Hải Kỳ

Thêm một ngày, tôi lại gặp nhiều thêm
Những thương nhật đến không còn để ý
Sợi tóc dài ra, ngắn vào sợi chỉ
May vá, cân đo, đong đếm của đời.

Thêm một ngày tôi lại gặp mình tôi
Tay dày thêm vết chai sần đá sỏi
Trán thời gian vạch đường cong dấu hỏi
Tờ lịch rơi như dầu trả lời.

Thêm một ngày tôi lại thấy vui
Năm tháng riêng sống một lần, chỉ một
Thêm một ngày thấy dầy lên đến ngợp
Sáng và trưa, chiều và tối, rồi đêm.

Thêm một ngày tôi được gặp em
Thơ lại chín thêm một ngày, hái tặng
Thêm một ngày tôi sống cùng bè bạn
Có nụ cười và nước mắt trào theo.

Tôi sẽ nghèo đi biết bao nhiêu
Nếu không có sáng và chiều, vui với buồn, cười với khóc.

Là hai nửa cuộc đời rất thực
Thành một ngày tôi đến nhận vào tôi.

BÀI THƠ VIẾT BÊN CỬA SỔ NGÔI NHÀ KHÔNG PHẢI CỦA MÌNH

Lương Ngọc An

Khuya lắm rồi
dừng chân phố vắng
bên kia đường có ngôi nhà không phải của mình.

Nơi ấy chưa một lần ta đặt chân
Nhưng ta biết nó xinh và thơm tho như gương mặt người
vợ
Nó đầy đủ và viên mãn như nụ cười trên môi người chồng.
Ngôi nhà ấy giờ này chỉ có một ngọn đèn duy nhất sáng
sau ô cửa nhỏ...

Lâu lắm rồi
Mùa Thu đã đem ta trả cho mùa Đông
bên cửa sổ ngôi nhà không phải của mình...

Lâu lắm rồi
Người đàn ông dắt tay người đàn bà đi qua mặt ta vào
ngôi nhà của họ
Những ngọn đèn lần lượt bật rồi tắt. Nhưng chẳng có
ngọn đèn nào

của ta ở đó
Những ô cửa lần lượt mở rồi khép. Và cũng không có ô cửa
nào là ta...

Lâu lắm rồi
Tuổi trẻ đã đi xa
Sợi tóc rung lên tiếng ngân của những dây đàn phủ bụi
bên ngôi nhà không phải của mình...

Lâu lắm rồi
Nơi đó bát đĩa đã ngủ say trong chạn
Nước đã thôi xối trong bồn tắm
Lâu lắm rồi
bản giao hưởng từ chiếc radio hình như đặt ở đầu giường
đã được vụn

nhỏ lại
Những bóng người đã thôi thấp thoáng sau khung cửa sổ.
Ngoài này vẫn gió
Tiếng thở dài không biết giấu đi đâu...

Rồi đèn tắt như chờ từ lâu
Đốm sáng sau cùng vừa khuất
Để lại bên ngoài: Ta - Đêm và mùa Đông

Bên ngôi nhà không phải của mình...

NGƯỜI ĐÀN BÀ HÁT

Phạm Hồ Thu

Xé nát trái tim mình
Người đàn bà ấy hát:

"Anh hãy đến với em
Dù chỉ một ngày
Dù chỉ một giờ
Dù chỉ một phút.

Số phận ơi, số phận
Tôi cầu xin Người
Hãy cho tôi bình yên" (*)

Không phải lời ca bay ra từ đôi môi
Mà từ số phận chị
Có một người đàn ông đáng yêu bạc tình
Có tình yêu không thể nào tới được.

Trái tim đau khao khát tình yêu
Tình yêu ngoảnh mặt
Trái tim bão giông khao khát bình yên
Bình yên không tới...

Xé nát trái tim mình
Người đàn bà ấy hát...

Những tiếng vỗ tay
Một không gian ngưỡng mộ chị

Mọi người đã ra về
Chỉ còn mình chị trên con đường của mình.

(*) Lời trong bài hát của ca sĩ Nga Anna Bôtrôva

MỘT CUỘC ĐỜI

Phạm Dạ Thuỷ

Tặng một người em họ

1. Mồ côi cha khi chưa tượng hình người
Sinh ra em mang họ mẹ
Để có chốn nương thân

Suốt một thời thanh xuân
Vì yêu quê hương mẹ ra tù vào tội
Em nương nhờ phía ngoại
Quen giọng thì thầm khi ngoại kể về cha
Như một vệt sao sa
Rực rỡ cả sau giờ lịm tắt
Cha ngã xuống thắm màu cờ Tổ quốc
Cháy lửa thù giặc Tây

2. Em hồn nhiên đi qua tuổi thơ ngây
Em ước mơ như cánh chim bay
Mà hao khuyết trôi qua thời con gái

Bốn mươi tuổi lấy chồng - chấp nôi!
Tình yêu như gió thổi
Em một mình nuôi con

Mẹ già mang thương tật một thời chống Mỹ
Con ốm đau lớn chậm như ngày
Em gầy guộc - hai vai oằn tuổi
Đồng lương còn năm tháng chẳng đầy tay

3. Đông cứng nỗi buồn
Tan chảy niềm vui
Xa lánh phố phường
Quay lưng với biển
Em lầm lụi sống tròn ước nguyện
Nghiên tình yêu về phía Mẹ và Con.

ĐỈNH NÚI

Thu Nguyệt

Ta ngoảnh mặt, gió không tìm hướng khác
Im lặng, ồn ào, cây lá chẳng buồn vui
Gió cứ thổi, đá và ta nhập nhạng
Né hoàng hôn, ta điếng gặp đêm cười!

Rong rêu cứ xanh màu xanh thú tự
Đá chẳng trước sau khi làm lối đi về
Bạn vui khóc tiếng cười như cây gãy
Ta căng mình tìm một giấc ngủ mê.

Lên tới đỉnh ta như người dưới vực
Trời đất bỗng xa đến chẳng còn gì
Điều chi mất như tiếng chim vừa rớt
Chân rã, hết đường, sao vẫn thấy cần đi.

Thương đỉnh núi thôi ta đành đứng lại
Gió bên này cũng là gió bên kia
Ta như gió đến đâu rồi cũng vậy
Chẳng như đi mà cũng chẳng như về!

BIỂN KHÁT

Dương Kỳ Anh

Có em, anh có người trong mộng
Biển khát thời gian đã qua rồi
Sóng chẳng bạc đầu, trăng chẳng lặn
Thuỷ triều thao thức suốt đêm thôi.

Anh như trẻ nhỏ, thung thăng hát
Biển có nông sâu chẳng sá gì
Như con dã tràng anh xe cát
Dù biết ngàn đời nước cuốn đi.

Vòng tay đầm thắm trong hơi thở
Anh đã gần em biết nhường nào
Sao vẫn cách xa như trời biển
Uớc gì biển ngập tới trăng sao!

Dù khi biển tím chiều hoang dại
Bão tố thời gian đỏ trắng trời
Biển khát trong anh ngàn con sóng
Vẫn vỗ đêm ngày đến em thôi...

PHỤC SINH

Phạm Dạ Thuỷ

Tôi phải về thôi. Chiều đã muộn rồi
Dấu đôi mắt sau lưng buồn thăm thẳm
Phía trước dậm dài
Phía sau hoang lạnh
Chút nắng cuối ngày vương víu bánh xe lăn

Biết nói gì đây
Biết nói với ai đây!
Chở nổi cô đơn nặng đây
Ngược gió
Hình như nghe rất gần... hơi thở
Vấn vương hoài
Trên tóc-rối-xuân-phai

Tự nhủ lòng hãy đợi những sớm mai
Phục sinh niềm vui
Phục sinh hạnh phúc
Tôi băng băng lái chiếc-xe-đời-mình vượt qua đèo vực
Về đúng ngôi nhà mình
Thắp lửa
Bình yên...

3.2001

TRƯỚC TẾT

Hoàng Trần Cương

Trước Tết một ngày
Anh như nắng vàng không thành ráng
Váng vất mặt buồn
Thương hoàng hôn nhuộm khói hoang mang

Trước Tết một đêm
Anh như cơn mưa cuối mùa đến chậm
Cỏ lác bạc đồng
Thôi thì em cố chao chân cho những niềm riêng của chúng
mình khỏi lấm

Trước Tết một giờ
Anh trong mơ bừng tỉnh
Hình như đất trời lạnh thêm
Giật thột thấy đêm ảm dần lên trong tấm chăn lộng màu
áo lính

Trước Tết một khắc
Anh dâng qua đầu nén hương đỏ rập
Tổ tiên hiển linh mưa nhuần mặt đất
Ngước mắt lên năm mới chạm ngang mây...

VỚI BÌNH YÊN

Hoàng Quý

Những dòng sông sẽ nói với anh rằng: Tuổi thơ băng qua tôi, tuổi thơ đi trong tôi, cha đã nhớ mong, mẹ đã rung rung, em buồn tủi nỗi chia xa nỗi đợi chờ và oà khóc một ngày xum họp. Tôi ôm giữ những nỗi buồn ly biệt, chứng thực cả quá khứ, vị lai những tháng năm người. Riêng với hoa lau và bát ngát bầu trời nương lưu luyện những hình dung cổ tích. Và, tôi sẽ chỉ buồn và chỉ khóc khi soi anh vào đánh mất tuổi thơ anh!

Núi sẽ nói với anh cũng tháng năm: Đừng ngại. Mồ hôi anh sẽ rơi. Trên một dốc sẽ lại còn những dốc! Gai nhọn chẳng xốt ai, dây rợ chẳng nương ai, vách đá thử gan người muốn vượt. Rồi còn suối ngăn và rừng rừng lũ thét, vực thâm u và thác dữ quen rình. Lũ thú đói xé nhai anh một giờ nào bất chợt khi anh chưa kịp chạm tay vào tót đỉnh cao xanh.

Những chiến thuyền vượt đại dương khôn lường hết điều gì trước mũi. Có thể thênh thang. Có thể vỡ chìm. Anh có thể làm mồi cho cá dữ, nhưng, cũng có thể tung mình trên

*chớp sóng bình yên. Biển sẽ hả hê nếu một ngày anh là tên
nhát sợ chỉ biết ngồi mơ hão: Nhớ. Và, quên!*

*Cũng có thể một ngày anh đứng giữa bao la của đất và
trời bát ngát chín vòm xanh trước ba ngàn thế giới...*

TẮC LÒNG

La Trung

Nâng chén đa mang...
Gặp mùa nước lớn
Thấy anh em tìm cội quay về
Tiếng bắc, tiếng chì nay đã bật tăm
Còi xe vỡ giọng cuối thôn
Trâu giật mình bên luống cày sâu lắng
Tần ngần đứng vịn hồn quê!

Cổ tích hiện về
Trăng mười bốn thêu vàng mái phố
Góc tường rêu cây cỏ lâu bầu
Em gái lao đao giữ cho tròn hạnh
Vấp bóng thị trường đờ giọng quê hương!

Chiến tích năm xưa
Thăng hoa bên vách nghèo loang lổ.
Rưng rức lặng nhìn nhớ thương một thuở
Hương lòng thấp vội ...
Tháng năm đau đáu phần hồn!
Giọt đàn bầu ai rót đầu non
Có rơi vào buồng tim kẻ cắp!?

Giọt thơ đã bao mùa chùng cất
Có rơi qua mây tactic lòng!

NHỮNG BÀN TAY

Lương Ngọc An

Một bàn tay nhàu như lưu vực sông Hồng trên bản đồ địa
lý

Phù sa thấm đỏ tận đường gân

Bao nhiêu năm, đất nhuộm da người như nhuộm vải

Hôm nay chìa ra, tần ngần...

Một bàn tay trắng hồng với những chiếc móng dài đỏ chót

Mỏng đường đời và vụn nát đường duyên

Kẽ ngón trở ám vàng khói thuốc

Nhật từng canh chấp lại thành đêm...

Một bàn tay ba ngón

Lướt dọc phím đàn ghi ta năm dây

Cao hơn chút nữa trên cổ tay

Là dòng chữ màu chàm: ngày xa mẹ...

Có hai bàn tay lặng lẽ

Chấp vào nhau - từ bi...

NỤ CƯỜI GÃY

La Trung

Vô ý cha khép vào dĩ vãng "Lời đau"
Nụ cười ông nội gãy hai
Rơi trên mặt ruộng rạn dấu chân chim
Đất rùng mình
Ôm gốc rạ nói lời chung thủy
Cha đi tìm gặp mảnh cười rơi
Dấu chân chim gọi đời
Cha thương quá! tay sờn ôm mặt
Chạm nét thời gian
Hồi hải lên đường
Chân đất - in từng dấu ấn quê hương!

Thiếu nhi
Con ôm ghì hiện tại
Nụ cười cha gãy hai
Rơi bên tượng đài
Con nghiêng tai hứng âm thanh nguồn cội
Tiếng cười ông và cha dội vào trí não
Con nhận ra lỗi mòn
Tắt tả đi tìm...
Nụ cười gãy thiêng liêng!

BIÊN KHÚC MÙA ĐÔNG

Vũ Duy Thông

*Gió lạnh
Bàng già
Mùa xuân đến chậm
Chờng qua tiết rằm*

*Lá rụng
Khôn cầm
Phố đêm mưa lội
Ai thầm mong ai*

*Hành lang
Lành lạnh giấc dài
Đèn khuya đừng tắt
Còn nơi mong về*

*Nhà mình
Gõ cửa mình nghe
Bình hoa khô rụng
Búp bê mỉm cười*

LỜI ĐỒN ĐẠI

Hoàng Vũ Thuật

Rồi sẽ thành cây
Rồi sẽ thành rừng
Rồi sẽ...
Lời đồn đại lan nhanh mọc rễ
Lời đồn đại cũng ra hoa ra quả
Thế kỷ này chưa hết
Thế kỷ sau
Lời đồn đại mù tung lên mặt địa cầu

Tôi tất bật với cuộc đời tất bật
Kiếp đã tràn vật lộn gió mưa
Tôi còn đây, họ vẽ chuyện hôm qua
Họ tính chuyện ngày mai chưa tới
Tôi hèn nhất
Ngu ngơ
Dữ dội
Tôi thâm trầm
Khôn ngoan
Nông nổi
Nào cuồng mê, rồi rắm, đa tình...

Lời đồn đại
Con dao hai lưỡi
Quay bên này ắt chạm mặt bên kia
Thiện ác tong tênh tờ giấy mỏng
Trắng và đen
Ấm và lạnh
Bằng thừa
Lời đồn đại quay vòng đông sang hạ

Em không thấy ư? Nếu thế gian này trông tro ảm đạm
Không bão xô, lửa cháy, mùa tàn
Nếu thế gian này người bên người - cái bóng
Vật vờ đi cam lạng vô hồn
Nếu thế gian này không ai đồn đại nữa
Tôi chỉ là khoảng tối giữa em thôi.

KHÚC CHIỀU XUÂN

Nguyễn Nhã Tiên

Dăm vạt nắng vàng không níu nổi
ngày đi mất hút cuối trời không
nhẹ nhàng đến vậy mà thế kỷ
nhớ gì ai sợi khói bay vòng.

Em chợt thương chiều buồn vô cớ
hay là lầm lỗi mắt tôi trông
ngoài hiên gió đã theo mùa tới
ngõ vắng dần em tuổi lấy chồng.

Vẽ vời chi mộng đêm trừ tịch
bóng đã tà dương, ánh chút lòng
thoáng gót xuân hồng sương lấm tấm
cay xè con mắt ngó thình không.

Giọt nguyệt cầm rơi chừng cũ lắm
rêu đầy một bến kẻ qua sông
sầu đông còn tiếc cảnh dăm lá
tôi giủ hoài gió vẫn cô phong.

TIẾNG GỌI MÙA

Quỳnh Như

Tất cả ủ trong đêm đen đặc quánh
Giấc ngủ sâu và giấc mơ đẹp
Bỗng vút lên một tiếng gà
Vỡ đêm từng mảnh
Qua những tán cây
Mặt trời vẽ lên sắc màu kỳ diệu
Cuồn cuộn niềm tin vông xuống rãnh cày...

Bàn tay lực điền cuộc xới
Chạm trở mặt đồng
Tiếng sấm kéo cơn mưa về
Đất ải trở mình đón dòng sữa mát
Ta nghe những hạt mầm cựa quậy
Tí tách gọi mùa lên.

ÁM ẢNH...

Mai Linh

Mới hơn hồi ức của mẹ ta nhiều
những bàn mốc meo, những chân ghế gãy
những tủ long cánh, chiếc giường võng nan
cánh cửa cô đơn rung lên tiếng một
tàn hương rơi trên bàn thờ buồn

Mới hơn hồi ức của mẹ ta nhiều
bạc thêm lở rau sam và giun đất
cái cối xay quay như người khóc
nơm treo gác bếp, đống củi sau vườn
nón mê nằm thui thủi đồng rơm

Mới hơn...
giàn mướp mùa bão nào cũng đổ
mái tranh lốt thốt suốt mùa mưa
ông đầu rau lấm lem xó bếp
trấu tong teo tro lửa mất mùa

mọi thứ vẫn như xưa
đồ đạc vẫn như xưa...

Mẹ lẳng lẳng suốt đời của mẹ
lẳng lẳng thấp hương, lẳng lẳng đốt đèn
lẳng lẳng ngắm nhìn người đeo sao đội mũ
gió-trở-trời rình bắn sau phen...

4-2000

VÒNG TRÒN

Mai Bá Ân

Hình như là gió rung cây
Hình như có đám mây bay về trời
Hình như em đã yêu tôi
Hình như tôi lại ... yêu rồi người ta
Và hình như
 hình như là ...
Người tôi yêu yêu người ta mất rồi.

Hình như mây lại lìa trời
thần thờ về chập ngõ tôi chiều này
Hình như là cây lung lay
rủ rê chàng gió đặt bày chuyện rung
Hình như là một vô cùng
Vòng tròn xoay đến nghìn trùng
 xoay ...
 xoay ...

CHIẾC ĐÒN GÁNH

Tú Tâm

Con chở chữ lên Hà Nội thi
Mẹ gánh gạo xuống chợ Giát bán
Ai ngờ xe chữ con xẹp bánh
Mẹ bán nửa mùa cho con sửa xe

Lần thứ hai con lại đi thi
Còn nửa mùa mẹ đem đi chợ nốt
Xe chữ vẫn đầy mà con thi trượt
Mẹ chẳng bán buồn! (Buồn không ai mua).

Chữ con chưa nhiều như hạt nắng hạt mưa
Năm tháng mài mòn lưng mẹ
Mẹ không nói nhưng con biết thế
Con nhìn vào mắt mẹ để mà tin.

Con soi vào mắt mẹ dẫn xe lên
Và lần này con thừa điểm đậu
Chiếc đòn gánh còn trơ hai mấu
Mẹ vẫn tin sẽ có ngày gánh nổi đồng lên!

7-1999

KÝ ỨC

Nguyễn Văn Hiếu

Trở về xóm cũ năm xưa
Chiều đông rét mướt cơn mưa mù trời
Khúc sông bên lở bên bồi
Cô đơn bên cũ đá ngồi phong rêu

Lá bay xào xạc cuối chiều
Con thuyền run rẩy mái chèo qua sông
Tù trong sâu thẳm mệnh mông
Mẹ đi gánh rạ giữa đồng mưa sa

Nhà nghèo ống gạo sẻ ba
Bát cơm độn sắn quả cà mốc meo
Có buổi sáng hặt buổi chiều
Lần hồi từng bữa gió heo hắt lửa

Con cò lặn lội dưới mưa
Cha đi cày hết cả trưa nắng đầy
Đời người như chiếc lá cây
Vừa xanh buổi sáng héo gầy chiều hôm

Tôi đi gió tấp bôn chôn
Một chiều nắng lụi đầu thôn tiếng gà.

2-2001

LÃNG DU

Nguyễn Đình Di

Giá ngôi nhà hoá thành còn thuyền
Tôi sẽ chống sào đẩy về bến trắng
ngày xưa em xuống tắm
Chúng mình gọi vạt hoa muống biển
của một thời chiến trận
Trườn khỏi bờ lau về ngủ giữa lòng thuyền

Câu thơ rứt rề gõ cửa trái tim
Dìu mái tóc hoa râm cùng cơn mưa
mỏng manh đến miền xao xác gió
Em trốn ở đâu mà thơm quá
Chiếc lá bùa mê ơi

Những câu thơ ngẩn ngơ tôi chôn dưới móng nhà
Như chiếc neo đang đòi được nhổ
Để ngôi nhà trôi...

ĐÊM VÙNG SÂU

Thanh Nguyên

Cô giáo ngồi chấm bài
Đêm bình yên,
Lũ mèo con yên giấc
Ngoài trời,
sương đùa ướt cỏ
Con thằn lằn rụt đầu tặc lưỡi:
"Ngủ đi! Ngủ đi!"
Ngọn đèn cây vẫn sáng lung linh
In bóng cô miệt mài trên vách
Chợt
Một giọt
như là sắp khóc
Và... rơi nghiêng, chao dáng cô ngồi
Xấp bài vơi đi
Ngày mai lên lớp...

VÒM TRỜI XA

Nguyễn Thị Hồng

Là của anh
tiếng thì thâm rất xa ngày ấy
Của trái tim e lệ rụt rè
tiếng trống trường giục hoa phượng nở
tóc mười lăm xanh biếc trời quê...

Cuộc đời đón em với hoa hồng
Cuộc đời đón em với bão giông
Hoa hồng theo gió bay đi
bão giông ở lại

Và em
bỗng xanh biếc tóc mười lăm
Khi đời trả lại thặng trầm là anh
em còn một mái lá xanh
Một bầu trời của yên lành.
hiên dang

KHÔNG NÓI!

Hà Minh Đức

Mẹ không dạy anh
Câu giáo dục buổi đầu với người con gái
Nên anh vụng về biết mấy...
Em toả sáng một vùng
Anh càng thêm vụng dại...

Anh bước không thật chân
Mắt nhìn không thật mắt
Tai nghe không thật tiếng
Miệng nói không thật lời.

Em cứ nhìn
Đôi mắt thăm sâu lời cầu nguyện
Vàng trán thanh sáng niềm tin cậy dâng em
Và cả dáng hình bối rối
Của nguyên sơ một tình yêu
Không nói!

11-2001

CHO MỘT NGƯỜI

Anh Ngọc

Tiến người ra cửa rồi
Tôi quay vào lặng lẽ
Chợt thấy mình cô đơn
Giữa ngồn ngang bàn ghế

Khi người không yêu ta
Buồn đã thành một nhẽ
Khi ta không yêu người
Sao cũng buồn đến thế

Như đánh mất điều gì
Lòng băng khuâng khó tả
Như thể mắc nợ ai
Món nợ không thể trả

Có lẽ ta thương người
Giờ này đang lủi thủi
Hay là ta thương ta
Từng chịu nhiều hắt hủi

Ngỡ chẳng có gì đâu
Mà sao thành rắc rối

Tất cả chỉ một lời
Nói hay là không nói?

NƠI EM VỀ

Văn Công Hùng

Nơi em về hun hút đường xa
Hoa xác pháo là anh rực rỡ đỏ
Không nói được chỉ đốt lên môi lửa
tiền em đi
mây xám vắt ngang trời

Nơi em về anh đứng để đưa em
để khóc tuổi thơ không bao giờ trở lại
thương lắm một thời em và anh trẻ dại
hoa đội đầu chân bước cứ chon von

Giờ đây giờ đây ai mất ai còn
phía ấy em đi nơi này anh đứng
những nắm mồ không tên nhập nhoè ký ức
bảy sắc cầu vồng chợt hiện chợt tan

Những trò chơi xưa giờ đã cũ mèm
con gái ta thích làm cô dâu ngày cưới
hội viên bi đã lăn bao nhiêu vòng tuổi
giữ lặng im hoen gỉ ở nơi nào

Nơi em về anh bỗng thấy lo âu
dẫu rằng chim kêu dẫu rằng phượng nở
đất trời mênh mông mà em thì mong manh quá
một cơn gió đổi chiều cũng đủ để anh run

Da diết thềm được bé lại cón con
tha hồ chơi bi tha hồ bắt đẽ
em mãi là cô dâu anh mãi là chú rể
Hoa huệ cứ trắng ngần trinh bạch giữa tim ta

Giờ em đi về phía ấy đường xa
sẽ có bão giông có mưa nguồn chớp bể
tình yêu em ơi
suốt đời như thế
giọt nước mắt trong ngần tinh khiết giữa đại dương.

TÌNH XUÂN

Quốc Thành

Anh cách em giữa vời câu Quan Họ
sóng đưa tình lẩn bắn sợi heo may
giá tầm với còn nghiêng chiều Kinh Bắc
thì dòng Thương chưa hẳn đã chau mày

Anh khát mãi nợ nần lên câu hát
nghe tiếng lòng quấy sóng bèn Thời Gian
chút hương thoảng cũng lay phay nổi nhớ
giấc tương tư đào thắm níu mai vàng.

MỆNH

Nguyễn Ngọc Oánh

Người ta bảo
Mệnh em là mệnh thủy

Xin em chớ là băng
Lóng lánh vậy mà trơn lấm lấm
E tình anh trượt ngã giữa đất bằng

Xin em đừng là tuyết
Tuyết như bướm lượn giăng giăng
Sợ chạm vào tình em tan mất

Em hãy là dòng sông trong vắt
Để trọn đời ôm lòng thông xanh.

Tokyo
Mùa tuyết

EM ĐÃ ĐI VỀ PHÍA CUỐI TRỜI CHIỀU

Anh Ngọc

Em đã đi về phía cuối trời chiều
Anh đã mất em rồi
Anh đã mất...

Nhưng cỏ vẫn còn đây tràn trề trên mặt đất
Mặt hồ xưa trắng nước vẫn dâng đầy
Mây lưng trời, heo hút cánh chim bay
Lối ta đi loài hoa vàng vẫn mọc

Anh mất em
Nhưng tình yêu không mất

Lá trên cây và gió thổi trong cành
Tình yêu còn trong hơi thở của anh
Tình yêu còn trong trái tim đang đập
Như sóng vỗ còn cào sau lồng ngực
Tình yêu còn trong nỗi nhớ khôn nguôi
Trong nỗi đau không thể thốt nên lời...

Dù anh đã mất em trong cuộc sống
Thì anh vẫn còn em trong cõi mộng

Mộng mới là xứ sở của tình yêu
Em đã đi về phía cuối trời chiều.

CON ĐI LẤY CHỒNG

Bùi Kim Anh

Bố mẹ đã nhận trầu cau của người ta
Nụ hoa đến thì chờ ngày trao cho người con trai xa lạ
Mẹ sắm sửa hành trang cho con từ tấm bé
Để hôm nay
Con tách ra nhập lại với một người

Con đi lấy chồng vẫn về với mẹ thôi
Nào có qua sông mà lo cách trở
Nhà mình chông chênh
vì bớt đi áo quần sách vở
Chiều vắng thêm vì chiều vắng con

Con đi lấy chồng bé bỏng còn đâu
Chẳng còn mẹ dựa khi mỗi mệt
Con hãy tự mình chăm chút
Lửa trong nhà ấm áp chiều hôm

Con lấy chồng gần cũng xa mẹ từ đây
Vui buồn cũng từ đây thay đổi
Mẹ không thể cho con những gì chưa biết tới
Hãy yêu quý cuộc đời như mẹ đã yêu con

TƯƠNG TƯ

Lê Thi Hữu

Tương tư con sáo sổ lồng
Rồi tôi về bé về bông chiêm bao
Tôi khều rụng hết trăng sao
Để em chả được làm cao như giời
Tôi khều lại hết xa xôi
Để em chỉ cách một lời bên vai

Tương tư cây cải lên giời
Rồi tôi về mốt về mai một mình
Tôi khều rụng hết hoa xinh
Để em chả được bạn tình tặng hoa
Tôi khều hẹp bớt bao la
Để em chỉ cách vài ba đôi hờn

Tương tư một bóng chuồn chuồn
Rồi tôi về kiếm về tìm ngẩn ngơ
Tôi khều rụng hết vu vơ
Để em chả được bạn bè đùa bông
Tôi khều chảy hết xanh sông
Để em chỉ cách một dòng tương tư...

ANH ĐÃ RƠI

Mai Văn Phấn

Thế là rơi xuống nơi em
Xoã cánh trên vòm xanh sũng nước
Dưới gốc kia lũ trẻ đã ngậm đèn
Củ cháy hết và hòn than nhắm mắt.

Tựa vào mềm mại em
Vào những dịu dàng em
Với bồi rồi tơ vò
Với giản đơn hòn cuội.

Mặc lũ vịt chạy lên triền đê và đẻ trứng
Bên mầm cây nâng trời đất chui lên
Cả nỗi cô đơn cây kèn vừa ngân
Tiếng lóng lánh nắp trong chiếc kim tuột chỉ.

Khẽ nhắm mắt, khẽ ngậm vào tóc em
Đang chết đi và đang sinh sản
Dù có lả đi thành âm u bóng tối
Lại thấy huy hoàng chạm những môi hôn.

TUỔI THƠ

Trương Nam Hương

Trong giấc ngủ của con
Đỏ ối trời hoa gạo
Nhớ mẹ nhớ bà những năm giông bão
Mùi rơm rạ huây hoai
Mùi bùn non ngây ngái
Tuổi thơ con lấm láp bãi bồi
Cho chuồn ngô cắn rốn
Tưởng sông Hồng hẹp hơn
Thân chuối lạc đã vớt con lúc đuối.

Trong giấc ngủ của con
Đỏ rạt trời đạn lửa
Thương mẹ thương bà những năm chiến tranh
Tắt tả gánh gồng xuôi ngược
Cháu con một đầu, nồi cháo xoong chậu
Con đâu hay bà và mẹ khóc thầm
Tưởng khóc thê là chiến tranh mau hết
Nhưng bom đạn dường như không cần biết.

Trong giấc ngủ của con
Không có bà Tiên, cô Tấm

Chỉ có u u những hồi còi báo động
Và chiếc chạc xoan muốn được hoá nỏ thần
Chỉ là giấc mơ thôi nhưng bà, mẹ vẫn tin
Cái khao khát thơ ngây cũng giúp người lớn sống
Đất nước trường tồn từ chất chiu hy vọng
Trong mỗi căn hầm
Có tiếng đế tuổi thơ con!

MƯA - NGÀY KHÔN LỚN

Nguyễn Hoàng Nhi
(Gò Vấp - TP. Hồ Chí Minh)

Khi mưa thôi không hát về một người.
ấy là lúc con đường bỏ tôi,
hàng cây thôi đợi tôi,
ánh đèn vàng từ chối bóng tôi.

Mưa bây giờ chỉ là mưa.
Trữ xuống bóng tôi một đêm trống rỗng,
ngồi với cơn mưa một tôi một mỗi
Từng giọt ký ức trôi đi.

Có một người không còn đợi cơn mưa
không đợi bóng tôi che dù qua đó
những buổi tan trường về.

Mưa không còn đam mê
không còn cổ tích
không còn trẻ thơ
khi mối tình đầu thôi ngây dại.

ĐẾM TUỔI

Đàm Huy Đông

(Đội IV, Hoà Bình hạ, Hưng Yên)

Tôi đếm tuổi mình bằng những sợi mùa thu
Bằng những gót chân trắng nhón qua trời tóc rối
Bằng những giọt cà phê bốc khói
Âm thầm tan vào hun hút kẽ đời.

Tôi đếm tuổi mình bằng những rong chơi
Bằng những chuỗi hoàng hôn tôi xâu trong nỗi nhớ
Bằng những hạt cườm lăn đến cuối chiều thì oà vỡ
Thành mưa.

Tôi đếm tuổi mình bằng những ngày mưa
Bằng những con đường cỏ bao màu xanh - úa
Bằng bao ngày ngóng dáng tóc em không về nữa
Bằng ấm mềm cát ở phía bờ xa.

Tôi đếm tuổi mình bằng những tháng năm qua
Tiếng chuông đồng hồ vỡ vụn trên gác xép
Bằng những chuyện chẳng thành thơ năm nào tôi cũng
viết
Cho người ấy, cho tôi.

MẸ

Phạm Hồng Dương

Tất cả những câu chuyện cổ tích rồi sẽ qua đi
Cô Tấm dịu hiền chìm dần trong quên lãng
Cả những lời ru ngọt ngào cũng dần khuất dạng
Cái Vạc cái Cò chỉ là giấc chiêm bao
Năm tháng hanh hao
Con giật mình trong áo bào thơ ấu
Và ước mình là Phù Đổng Thiên Vương!
Vóc dáng xương xương
Mẹ còng lưng gánh mùa thu qua tuổi
Con lớn lên giữa mặn mòi gừng, muối
Chẳng tự tay mình dệt nổi câu ca.
"Cái Cò bay lả bay la..."
Mẹ dần xa
Dòng đời ngang ngổn!

CÒNG GIÓ VÀ EM

Thanh Hải

Anh nhớ không chuyện tình con còng gió?
Vẫn lang thang trên những bến bờ
Suốt một đời mãi mê trên cát
Để đi tìm một dấu vết yêu xưa...

Em xót thương con còng gió ngây thơ
Cứ mãi mê ngày đêm bên biển vắng
Cứ mãi mê trên biển dài câm lặng
Còn dấu yêu xưa biển xóa đi rồi

Anh thương yêu phương trời ấy xa xôi
Anh có hiểu nỗi lòng con còng gió
Có bao giờ anh suy tư trần trở
Về chuyện tình con còng gió và em?

MỘT CHÚT THÁNG BA

Phạm Ngọc Hà

Chưa một lần làm thơ về tháng ba
Chỉ luôn ngỡ ngàng về một sắc trời mênh mang nắng
Mùa hạ chưa đủ thắm
Ngại ngần
dừng trên tán phượng xanh

Không ve kêu, chẳng tiếng dế ngọt lành
Vang rất khẽ những bài ca phảng phất
Buồn
Những nỗi niềm chân thật
Giữa ồn ào đâu thể nói cùng nhau.

Tháng ba trôi về đâu
mãi miết chẳng dừng chân
Hoa gạo rơi âm thầm như một lời đưa tiễn
Anh ra đi
Đã biệt biệt
Em một mình
Ngơ ngẩn
Nhớ... tháng ba

THUYỀN GIẤY

Nguyễn Đức Mẫn

Trời mưa bong bóng phập phồng
Tôi ngồi gấp ciếc thuyền rồng thả chơi
Trong thuyền như có hai người
Nhờ bằng con kiến chẳng bơi chẳng chèo.
Thoát thôi thuyền đã trôi vèo
Ra khơi chẳng đợi kịp neo bến bờ.

Đây là cái thuở còn thơ
Em anh hai đứa bây giờ hai nơi
Ai làm ra bốn phương trời
Để cho trái đất cứ trôi bồng bênh.
Để cho anh phải lênh đênh
Như con thuyền giấy dập dềnh trước sân.
Nhìn thuyền em cứ tần ngần
Tiếc công anh gấp mấy lần mới xong.

Cuộc đời hai đứa long đong
Giờ vừa gặp lại đã mong gặp thuyền.

ĐỘT NGỌT MƯA

Phùng Tiêt

Xoè tay hứng hạt mưa rơi
Hạt thương, hạt nhớ, hạt vui, hạt đầy.

Chiều qua nắng cháy vai gầy
Em đi mang cả trời mây về nguồn.

Đêm về lẻ bóng trăng sông
Phong lan kín nụ, mắt buồn nửa mi.

Có người nép dưới nhánh si
Mưa rào một thoáng phân ly ngã đường.

Nắng mưa, mưa nắng, ghét thương
Đột ngọt mưa, cũng đời thường, yêu nhau.

Mưa nghiêng, hạt vội rơi mau
Xoè tay hứng hạt mưa đầu gửi em

DIÊM

Nguyễn Kim Anh

Có người ví tình yêu như vỏ với que diêm
Nhưng em không nghĩ thế
Bởi que diêm chỉ một lần sáng loé
Còn vỏ bao làm cháy đến trăm lần.

Em không thể là phần sẫm nơi vỏ kia
Để làm sáng
rồi đốt lịm đời những que diêm mỏng mảnh
Nơi hết lần này đến lần sau lấp lánh.
Rất đa tình rồi phụ bạc như không.

Nhưng em sẵn sàng làm chiếc que
Dám đốt cả trái tim diêm sinh bé xíu
Cháy đến tận cùng của thân tấm trắng trẻo
Dù kiếp tàn nhưng hiểu đã được yêu!

Dẫu cho anh có tham đến bao nhiêu
Và sau những cuộc tình chỉ dăm ba vết xước
Không oán hờn đâu vì em tin mình được
Chứ yêu nhiều, bạc phách có gì đâu.

Nếu muốn suốt đời ở mãi bên nhau
Thì câu ví kia xin người rút lại
Bởi cái ngắn ngủi khác xa cái còn mãi mãi
Mà tình yêu cần đi suốt cuộc đời.

ĐIỀU ANH KHÔNG BIẾT

Phi Tuyết Ba

Riêng điều ấy không bao giờ anh biết
có một lần... em lỡ hẹn với anh
chiều vàng xanh nơi góc phố xanh
em đến gần cánh cửa xanh hé mở...

bên bậc cửa có một đôi guốc đỏ
đôi chân em sao khó bước qua
chỉ một bước thôi là hết cách xa
anh gần lắm... phía bên kia đôi guốc

chẳng biết vì sao chân em lui bước
chiều dương xanh bên cánh cửa xanh
có lẽ nào em lỡ hẹn cùng anh
đôi guốc đỏ biết rằng em đã tới...

MONG MANH

Nguyễn Lan Dung

Hồi hộp những dòng tin nhắn
Mong manh anh nhận được không?
Hấp tấp tiếng chuông điện thoại
Mong manh anh đang nhớ mình?

Công việc của anh bề bộn
Mong manh: anh muốn sẻ chia?
Bến đỗ cuộc đời hạnh phúc
Mong manh: anh đã tới bờ?

Công tác nơi xa vời vợi
Mong manh: anh đến chốn này?
Rút rè cúi đầu trước Phật
Mong manh: anh hiểu nỗi lòng?

Một nỗi nhớ anh da diết
Khắc khoải từ ngàn mong manh
Có thể tình yêu - phép lạ
Mong manh để sẽ bắt đầu...